

בפעם ההיא היה להתבונן. אפילו לא הבטתי. פשוט עמדתי מהצד, והתבוננתי. היה ברור לי שאחזור לשם פעם נוספת, אבל בפעם הראשונה הייתי נבוכה וחורתי מידי לאירופה."

חופש פנימי

והופש חיזוני

מזכר שבמיסגרת אורח-חיים היפי כזה שניהלה, התרכזו כל עולמה סביב עישון מריחואנה והשיש, וסביב המוסיקה והאמנות. רובין מצאה עצמה פורטת על גיטארה, כותבת שירים ובעצם לא עושה כלום.

והחשוב מכל — היא היתה חופשית. חופשית לעבור מארץ לארץ, עם מי שהיא רוצה ולאן שהיא רוצה. חופשית לישון, חופשית לקום, לעבוד, להתבטל. היום מודה רובין כי היה זה חופש חיזוני. שכן את החופש הפנימי האמיתי למדה להכיר רק הרבה יותר מאוחר.

היא המשיכה לחרוש את ספרד, צרפת, אנגליה, שווייץ, גרמניה, תורכיה, יוון, פרס, תאילנד, ובעיקר את מרוקו, שאלה נקשרה נפשה בעבודת-האהבה.

ואז שוב חזרה לאוסטרליה, מאותה סיבה שהניעה אותה לחזור בפעם הקודמת: הי כסף — או היעדר הכסף.

באוסטרליה החלה לעבוד. מובן שמיד שכרה לה דירה משלה, ועזבה את בית הוריה. היא עסקה בדוגמנות והצליחה מאד. תוך זמן קצר ביותר הפכה דוגמנית-צילום

כיום לאורך החוף. היא עושה כל העולה על רוחה, מאמינה נלי הבת בגורו מהרג'יג'י, אוכלת אוכל צימחוני בילבד, לובשת בגדים מקוריים שקופים ויוצא-דופן, ומרבה לשוטט בעולם.

כך מכונה רובין קליין האוסטרלית בפי ידידה. היא אוהבת את השמש והים, מרבה לקחת את ילדתה דינאל לטיולים ארוך

זרקה אמיתית

ובסך-הכל היא עוד שתתה חלב מבקבוק, כי היתה ממש תינוקת, או לקחתי טמרס לטאנג'יר. נכנסתי למלון הכי מפואר בעיר, וחיכיתי שדייוויד ישלח לי כסף. הכסף הגיע כעבור עשרה ימים."

כשבני-הזוג קליין נאלצו לעזוב את אוסטרליה, הם עשו זאת דרך ניו-זילנד, כי בגבול בין ניו-זילנד לאוסטרליה אין מבקשים דרכון מאורח אוסטרלי. משם המשיכה לתאילנד, כשדינאל הקטנה לר (המשך בעמוד 37)

טרמפ למראקש וקיבצתי שם נדבות. היה לי בדיוק סכום-כסף שהסתכם בלייה ישראליית אחת. התיידדתי עם הערבים, אבל הם שיגעו אותי. או שרצו לקנותי אותי, או את דינאל, תמורת 10 גמלים.

תמיד התחילו אותי, ניסו לאנוס אותי, ניסו לשדוד אותי. ילדים בני 10. בכל מקום הלכה אחרי קבוצה של ילדים. הם עקבו אחרי מרגע צאתי את פתח המלון, עד שחזרתי אליהם. לבסוף הגיע המצב לידי כך שלדינאל לא היה מה לאכול.

השתוללות ברחוב

חשבונו לאף אחד. כשבא להן להשתולל על מכוניות — הן מטפסות על

רובין, וידידתה פסי המתגוררת בראש-פינה, הן בחורות משוחחררות. הן לא עושות הן משתוללות. כאשר בא להן לטפס על מכוניות ולעזאזל מה שיגידו עליהן.

מבוקשת, ותמונתיה עיטרו מודעות-פירסומת ועריי-שברעונים.

חברת האנטי-היפים במלבורן אימצה אותה, ותוך זמן קצר הפכה בחורה פופר-לרית שרקדה בכל המסיבות, סעדה בכל המיסעות היקרות וקייסה בנוכחותה את כל האירועים הנוצצים.

מספרת רובין: "הייתי ילדת אהבה ושי-לום, שהגיעה טרייה הישר מאירופה הי-נאורה. הסתיי פופולארית. עברתי סידרה של מאהבים, חברים, סמים ואירועים, ולב-סוף התחתנתי עם בחור צעיר בשם דייוויד קליין, מתוך חישוב טהור. לא שלא אהבתי אותו, אלא שהגישו-אין איתו באותה תקופה היו עבורי הדבר הנכון ביותר בעולם לע-שות, וכך עשיתי. יחד עם דייוויד הקמתי בית-חרושת למוצרי-עור. ידעתי מראש ש-השותפות בינו לביני תוליד משהו גרול. תוך זמן קצר הני בעלותי ממישה בוטי-קים. ייצרתי מגפיים שהפכו המיצרך הפור-פולרי במלבורן.

בתחילה עבד בית-החרושת על בסיס של קומונה. אבל תיכף-ומיד הבנתי שעם טיפוסים פריקים לא עושים כסף. הם עצלים מכדי לעבוד, כל מה שהם רוצים זה לעשן ולשמעו מוסיקה. או נפטרתי מכולם והפכתי עצמאית.

הייתי בטרופים מטריאליסטי. נמאס לי להיות ענייה, וחזק מכסף אין מה לעשות באוסטרליה. או עשיתי כסף. כשהתחתנתי עם דייוויד, אמרתי לו: אני אהיה עשירה מאד ועצמאית, ואני אבנה לנו אימפריה. אני אבנה אותה

דינאל הקטנה
בת השנתיים היא בתה של רובין מנישואיה לדייוויד קליין האוסטרלי. דינאל, המתלווה תמיד אל אמה במסעותיה בעולם, הולכת כעת לג'ילדים ישראלי ולומדת להתרגל לציוויליזציה.